

обиходи свѣта на чело на еднѣ многочисленнѣ войска, и покорявалъ всеѣду народы-ты, не съ оружїе, нѣ съ привлѣкательность отъ музыкѣ-тѣ и отъ поесѣнѣ-тѣ. Между това вѣроломный Тифонъ, намѣрилъ время доклѣ нѣмало брата му, та посѣгнѣлъ да му отнѣме прѣстола; нѣ кровежы-ты му излѣзли на люхѣ по Изидино-то благоразумїе и твердость. Кога ся заврѣнѣлъ Озирисъ, Тифонъ, кой-то не бѣше ся оставилъ отъ прѣстѣпны-ты си кровежи, заложилъ еднѣ примкѣ, въ коуж-то паднѣлъ Египетскый властитель. Вѣроломный, облѣгнѣтъ на седьмдесять-тѣ и двѣма съзаклятницы и на Етіопскѣ-тѣ царицѣ Аео, призовалъ брата си на едно великолѣпно угощенїе, като че празднува честито-то му врыщанїе. Верѣдъ веселбы-ты на угощенїе-то, Тифонъ казалъ да донесѣтъ единъ ковчегъ, еднѣ чюднѣ работѣ, и вси гостїе ся въздивили като го видѣли. Той обѣщѣлъ да го даде на оногова отъ тѣхъ, кой-то бы го исполнилъ съ снагѣ-тѣ си; а зачѣто-то былъ направенъ наспротивъ Озирисовѣ-тѣ снагѣ, вси гостїе ся опытали, нѣ несполучили. Озирисъ сполучилъ, нѣ то было за негово злочестїе, зачѣто-то чѣтомъ влѣзѣлъ въ ковчегѣ и Тифонъ съ съзаклятницы-ты, затворилъ и го запечатилъ съ олово и ся спустилъ да го врыли въ рѣкѣ-тѣ, коѣ-то го завлѣкла въ море-то прѣзъ устїе-то Танитическо, коѣ-то отъ тогава стана омразно на Египтяны-ты. Озирисъ тогава былъ на двадесѣтъ и осмѣ-годишнѣ възрастъ и царуванїе.

Кога-то ся расчюло за смръть-тѣ му, Пани-ти и Сатири-ти ся пустили по полета и планины съ дѣлбоки въздышкы. Изидѣ ся научила за туй скръбно извѣстїе въ градъ Шемнисъ, дѣ-то ся намираще тогава. Скрѣбъ-та ѣ была голѣма; тя ся облѣкла въ